

Un miting electoral de quaranta anys enrera. En Pep Bellavista, en Ribalta, en Ruera (pare), en Ventura de la Plaça de les Olles...

Uns billars freqüentats pels estudiants de Batxillerat. Més tard, la Cambra Agrícola. Finalment, Cinema.

LA UNIÓ LIBERAL

Unes lluites derivades de l'assistència de l'orquestra *Els Agustins* a un enterrament civil.

Primers treballs per En Garrell, En Vendrell, En Clusella, i els seus amics, desde Can Sala.

Projecte de construir-se casa propi.

Escolleixen l'emplaçament actual, on hi havia un tancat sense edificar i amb matolls,, d'on la nostra imaginació en feia sortir serps i altres animals semblants. S'aprofita la muralla que dona a la Carretera.

Funcions de teatre en un envelat molt gran que tenia un brollador en el que podríem dir-ne vestibul. Companyia dramàtica i familiar de Vicente Miquel.

Aportacions pecuniàries i «prestació personal» de molts socis entusiastes.

La inauguració de l'edifici. Magnificències teatrals. Decorat de l'escenògraf Chia.

Des d'*Aida* per amunt, moltes òperes; totes les operetes i sarqueles, i declamació castellana i catalana. El tenor Fleta.

Estrena de *La Reina de la Festa*, d'Esteve Garrell i d'altres obres seves.

Estrenes de Vidal i Jumbert, Francesc Bassas, Domènec Daví, Ermenegild Carerras i Enric Pagès...

Diferents mitings en els quals parlen el Doctor Robert, En Cambó, En Lerroux, En Marcellí Domingo.

Conferències i mitings de En Francesc Torras, d'En Joan Montaña, i jo mateix.

El meu company i amic Guerra del Río descobreix davant de la gent de Granollers, que jo cada festa anava, i continuo anant, a Missa.

Més mitings. Perturbacions. Sang...

En la seva oportunitat, un

miting «pro revisió del procés de Montjuïc», en el que, després d'acordar l'enderrocament del castell, cada u pren mandrosament el tapaboques i se'n va a dormir.

Mutualitat. Més modernament, Escoles. Exposicions. Colònies escolars d'estiu.

Creació de l'*Orfeó Granollerí*. La revelació del tenor Josep Pineda. La direcció d'En Martí Llobet. La bifurcació de l'*Orfeó*.

Certàmen literari del Centre Català.

Noms: Vendrell, Garrell, Huguet, Pedrals, Viadé, Canellas, Bellsolà, Cubells, Montaña, Torras, Gou, Torruella, Garreta, Fontcuberta, Jonch, Milà, Massana, Estrany i Canudas.

L'ombra de D. Josep Clusella, i la de don Agustí Viñamata.

Record especial d'En Renom, sastre que vivia en una de les cases ruïnoses, enderrocades després, per a fer les Cases Consistorials. Desperta una nit, en sentir el soroll de un aiguat. El primer que fa, és vestir-se i córrer cap al carrer i cap el local social, essent les seves úniques paraules: *Cóm deu estar La Unió!...* A casa seva l'aigua entrava per tot.

LA ALHAMBRA

On hi ha instal·lada aquesta societat. hi havia el cafè de Can Planes, o *Cafè del Comerç*. Cafeter, En Tàpies. La seva esposa Magdalena, les filles i nebodes i els fills, fora d'En Peret, tenien nom de caient històric: Octavi i Napoleó.

En el Cafè, un teatre de Putxinellís. Sobre el taulell una bola emmiralladora. Per les parets, pintures al·legòriques de les regions espanyoles.

En un recó, un *surtidoret*.

Al fons, una sala vella i *destartalada*, amb llotges per a les Autoritats i l'Orquestra. Al costat, un passadís des de la carretera al carrer d'En Sans. Molts vidres de color.

En Barangé compra la finca. Fa, a tot gasto, la nova construcció.

Gran Cafè Nou. Un teatre, decorat també per Chia. Creació de l'orquestra *La Moderna*, dirigida per en Fausti Lli-

L'Ona

Vinc de l'altra part de món.
Vaig voltant, voltant la terra,
sens que pugui arribà on són
el camí que va a la serra
i el que duu a l'avenc pregon.
En mirar lluny de mi aqueixes muntanyes
se'm revolten les entranyes!

Quin turment,
de sentir-me així, impotent
per als cims poder pujar
i els abismes emplenar!
No n'hi ha prou, d'això que sota
tinc esclau! De ràbia bóta
tot mon cos! Oh! vull molt més!
Ara ací: més lluny després!
Vull el món sols per a mí!
Ho vull tot, tot, engolí!
Vull que re em privi el camí!

Quan la terra hauré engrapat
no us penseu que hagi acabat:
aleshores mon anhel
serà el cel.

A la nit, quan l'estelada
deixi veure retratada
sa munió de nines lluminoses
en l'aigua avalotada
dels castells que jo em faig; quan amoroses
vegi obrir-se i tancar-se les parpelles
d'aquell eixam d'estrelles
tan rutilants, tan belles...
¿com em sabré avenir
que el cel immens no pugui jo assolir?

Vinc de l'altra part de món.
Les fites del que és meu, què sé jo on són?
Estan molt allunyats els murs que em tanquen.
Amb tot, són murs, i els trobo i m'entrebanquen.
Tresors, vides sens fi, tinc amagats;
disposo d'espantoses tempestats:
faig i desfaig: la força és ma raó!...
Però... no en tinc prou, no!!

E. GUANYAVENTS

(De *Voliaines*. 1903)

Emili Guanyavents, poeta i home de cor, i artífex de la nostra llengua, s'afanya ara a polir la seva obra, adaptant-la a les regles de la Gramàtica ja per tots acceptada. Aquesta poesia, bella mostra del que és el volum «Voliaines» és ja corregida pel seu autor, al qui regradem la seva gentilesa en fer-nos-en ofrena.